

"ES DE MALLORCA—BASE ITALIANA, COM SAP TOT EL MON—D'ON SURTEN ELS GRANS AVIONS PER A COMPLIR FERAMENT LA MONSTRUOSA OBRA DE DESTRUCCIO DE LES POBLACIONS CIVILS QUE MAI NO HAN TOCAT UN CABELL DE CAP SUBDIT ITALIA", DENUNCIA EL "DAILY HERALD". I AFEGEIX: "SEMBLA QUE HI HA UN COMITE DE NO INTERVENCIO I QUE ITALIA EN FORMA PART. EL GOVERN BRITANIC DECLARA QUE CREU EN LA NO INTERVENCIO. VOLEM ESPERAR, DONCS, QUE DIRA AMB FERMESA AL COMITE DE NO INTERVENCIO EL QUE PENSA D'AQUESTA NOVA MONSTRUOSA FORMA D'AGRESSIO ITALIANA."

CLAM DE REPULSA A TOTA LA GRAN BRETANYA

Altres diaris anglesos es pregunten si Franco, convençut de la seva impotència i de la seva incapacitat, deixa a mans dels estrangers l'enfonsament total del poble espanyol

Londres, 22. — No hi ha res que impressioni tant als anglesos com els bombardeigs aeris. Els terribles efectes dels bombardeigs aeris sobre Xang-Hai i Nanquin, vistos a través dels films d'actualitat, han servit per a crear aquesta atmosfera antijaponesa que es respira a les ciutats angleses, des de l'obrer al burges comode. En realitat —com ha dit un filòsof humorista— els anglesos no tenen cap culpa al la moral universal i les necessitats de l'Imperi sempre van juntes i —en aquest cas— és evident que res no pugui perjudicar tant les ciutats angleses com un bombardeig aerí, és a dir, res no pot portar-los tan a prop el sentiment del perill físic com els bombardeigs aeris, que fan una realitat la paraula de Baldwin: «Les nostres fronteres són al Rin».

No té res d'estrany, doncs, que els bombardeigs contra ciutats obertes, realitzats pels avions italo-alemanys de Franco, hagin assolit un veritable clamor de repulsa a tota la Gran Bretanya. Decididament, des dels salons a les fàbriques, es conta que Franco no és «gentleman», que és un pobre diable a mans d'uns quants històrics del feixisme i d'uns quants ex-aristòcrates que creien que un «petit» copet d'Estat «arranjaria els comptes» als republicans.

Avui són dos importants periòdics, el liberal «Manchester Guardian» —que sempre publica la veritat, solament la veritat— i el laborista «Daily Herald»,

els quals protesten pel salvatisme franquista. Altres periòdics de províncies es pregunten si Franco és realment un ciutadà espanyol, que vol —en cas de triomf— governar el país, o al convençut ja de la seva impotència i de la seva incapacitat, deixa a mans dels estrangers l'enfonsament total del poble espanyol.

El «Manchester Guardian» diu: «Segons informacions rebudes de Londres, l'alt comandament rebel té plena consciència del valor de les forces del Govern de la República i tenen poquíssimes esperances d'aconseguir «un forat» al front. Vol, doncs, acudir a la superioritat en l'aire per tal d'aniquilar o afeblir la resistència dels governamentals fent raids constants sobre Barcelona i altres ports. Aparentment espera que després d'alguns mesos d'intensos bombardeigs aeris a la reraguarda, l'ofensiva terrestre podrà tenir més èxits».

«Daily Herald» escriu: «Es de Mallorca —base italiana, com és sabut de tot el món— d'on surten els grans avions «Saboya» per tal d'acomplir ferament la monstruosa obra de destrucció de les poblacions civils que mai no han tocat un cabell de cap italià. Sembla que hi ha un Comitè de no intervenció i que Italia en forma part. El Govern britànic declara que creu en la no intervenció. Volem esperar, doncs, que el Comitè de no intervenció dirà amb fermesa el que pensa d'aquesta nova monstruosa forma d'agressió italiana».

A es Conselleries de la Generalitat

AGRICULTURA
El conseller d'Agricultura, senyor Josp Calvet, fou visitat ahir pel President del Sindicat Agrícola de Nalcic i una comissió del Sindicat Agrícola d'Angleson.

ECONOMIA
El conseller, senyor Joan Comorera, va rebre ahir les visites següents:

Ajudant militar del Director General de Duanes; Comissió Interdepartamental de la Indústria Gastronòmica presidida per Agustí Coma; Representació de l'Ajuntament de Manlleu, amb l'alcalde, senyor Josep Lladó; Senyor Farràs, de Sabadell; senyor Jaume Camps, Vocal d'Economia; Director General del Transport, Miquel Alcubierre; Sindicat d'Arts Gràfiques.

L'auitor de "Gran Hotel"
Hollywood, 21. — La coneguda escriptora alemanya, Vicki Baum, ha renunciat a la nacionalitat del Reich, i la setmana vinent adquirirà la nord-americana.

"El pressupost serà enterament consagrat a les necessitats de la guerra", ha dit Konoye a la Dieta nipona

«El final del conflicte és, encara, llunyà»

Toquio, 22. — Aquest matí la Dieta ha començat els seus treballs. El príncep Konoye ha pronunciat el següent discurs:

«La política immutuable del Japó s'encomana a la pau permanent a l'est de l'Àsia, fundada en l'estreta cooperació del Japó, el Manxukuo i Xina, amb la qual cosa es contribuirà a la pau universal. La ruptura de relacions amb el Kuo Min Tang, els esforços fets per a culti-

var les amistats amb països estrangers, exemple d'això el pacte tripartit il·lustrat aquesta política. Després de nombroses victòries als camps de batalla, Nanquin caigué finalment en mans dels japonesos. La situació es desenvolupa favorablement per al Japó. Actualment el Govern veu l'aparició d'un nou règim xinès susceptible realment de cooperar amb el Japó. Amb aquest règim entén reajustar les relacions sino-japoneses amb vista a la reconstrucció de Xina. Es inüti afirmar novament que no hi haurà cap canvi en l'actitud del Japó per a respectar la sobirania i la integritat de Xina, així com els interessos legítims de les potències. La missió del Japó com a força establidora a l'est d'Àsia és més gran que les obligacions creixents que fins ara s'havia imposat. El pressupost serà completament consagrat a les necessitats militars. El principi fonamental de la política industrial del Japó serà l'augment de la producció dintre del marc que engloba el Japó, el Manxukuo i

Xina. Donarem assistència a les famílies dels combatents i a les víctimes de la guerra. El final del conflicte és encara llunyà i la nostra

tasca és sense precedents en la Història. A continuació s'ha aixecat a parlar Hirota.

SANG ANGLESA VES-SADA EN DEFENSA DE LA LLIBERTAT

(Vegeu informació a la pàg. 3)

ACORD DE BON VEINATGE

Anman, 22. — Els governs transjordà i sudita han signat un nou acord de bon veïnatge que entrará en vigor el dia 21 de febrer. Conté les clàusules relatives al reglament amistós dels conflictes que poguessin sorgir entre tribus frontereres.

FA 300 ANYS QUE DUREN LES DIVISIONS

Londres, 22. — Un consell especial, reunit ahir a Canterbury, estudià i jutjà l'adegües de la més alta atenció: el pla destinat a aconseguir la fusió entre l'Església establerta i les Esglésies lliures d'Anglaterra. El projecte afectaria la vida religiosa de 22 milions de fidels i acabaria les divisions existents des de fa 300 anys. Assistiren a aquesta reunió l'arquebisbe de York i els bisbes de l'Església anglicana, per una part, i quatre caps religiosos lliures, per altra. Es preveu:

Primer. Que les Esglésies lliures nomenarien bisbes.

Segon. La nova Església resultant de la fusió professaria el credo de Nicea; tindria al seu cap un assemblea general, sinoda diocesana i un Consell de fidels que comprendria dones.

Tercer. La nova Església conservaria les formes culturals actualment adoptades per diverses Esglésies, però agruparia i modificaria després aquestes formes.

La reforma proposada afectaria els protestants d'Anglaterra i País de Gal·les.

Exit de Roosevelt

Washington, 22. — Roosevelt ha assolit un exit significatiu davant la Cambra que es va reunir ahir per tal de votar el pressupost de Marina del 1937 sense esmena, per 283 vots contra 15.

Als cercles polítics es creu que aquest exit indica que la Cambra es troba pràcticament unànime en sostenir el desenvolupament de la marina prevista en aquest pressupost i com l'únic mitjà de què la política exterior dels Estats Units tingui tota l'eficàcia possible.

Aquest pressupost puja 553.266.434 dòlars amb un augment de 28.523.186 dòlars damunt el del 1936 i preveu la construcció de 22 unitats.

POLÍTICA DE CATALUNYA ENFORA

La declaració del nou Govern francès

Tot lector habituat a la prosa política haurà constatat amb la lectura de la declaració ministerial de M. Chaumetemps que aquesta no conté les paraules que semblaven ja de ritual: «No intervenció».

Es impossible que el lector no es faci aquesta reflexió ràpida: «Blum instaurà la no intervenció; mentre ell ha estat al Govern la no intervenció ha estat el motiu constant de les declaracions de política estrangera del Govern francès; avui Blum és absent del Govern i les paraules «no intervenció» desapareixen de la declaració ministerial».

Aquestes reflexions així expressades són evidentment massa simples. Però això no vol dir que alguna part d'elles no sigui plausible.

Constatem, però, que la declaració ministerial no diu que la no intervenció sigui abandonada per França. La no intervenció resta i d'ella se'n tornarà a parlar. Ja hem aclarit prou des d'aquestes columnes que és absolutament irreal tot allò que hom es pugui imaginar contra la no intervenció de França. Implicament la declaració la manté. Però és indubtable que el que fa la declaració és no parlar-ne. Per què? Per casualitat?

No. Puc assegurar després d'haver begut a les aigües que es troben més a prop de la font que París té perfecta consciència de l'omissió d'aquestes paraules «no intervenció» a la seva declaració ministerial. Això és natural, però convé remarcar-ho. Hom no dona al lloc que dic cap interpretació ofensiva de l'omissió. I si nosaltres

la interpretem com un petit canvi vers una política d'endegament del conflicte ibèric? Millor, tant millor, us respondran.

En realitat els passatges de la declaració que ens interessien, sobretot, són aquests: «Decidida —França— a no renunciar als principis essencials que suportà des de fa temps la seva acció exterior, es proposa d'ésser arreu i sempre al servei de la pau».

Aquesta ommissió del concepte explícit de la no intervenció a la declaració ministerial ha estat possible pel fet que el ministeri és homogeniament radical.

Amb els comunistes al Govern la declaració hauria hagut de contenir ben reformulat el concepte de la no intervenció.

Mentre Italia passeja damunt Barcelona els seus aparells d'aviació d'assalt, és molt poca cosa aquest petit canvi de l'actitud del Govern de França sobre la no intervenció. Però què farem? Ens hem d'estimar més treballar fermament i impulsar aquesta petita evolució que no pas enganyar-nos a nosaltres mateixos amb bones paraules.

Aquesta és almenys la meua decisió. La resta de la declaració de política exterior del Govern francès no la fa reformar. L'adhesió a la democràcia i a la S. de N. ha estat molt explícita. Roma i Berlín no han deixat d'adonar-se'n.

Nicolau M. RUBIO

Paris, 22 gener 1938. (Per conferència telefònica.)

"Chez" Hitler

En aquest palau s'hi allotja Hitler, durant la seva propera visita a Roma. El Palazzo Doria és una de les més suntuoses residències històriques de la capital d'Itàlia. Mussolini té interès a impressionar el Führer, donant-li un bany de tradició, al qual no restarà insensible l'ex-pintor de parets, elevat a la categoria de gran senyor de la guerra. Hitler dormirà tranquil, al bell Palazzo Doria, i aleshores podrà veure l'escenografia majestuosa li endolceixi el son amb somnis de grandesa. Mentrestant, les nits espanyoles seran convertides en infer per obra i gràcia dels avions de Hitler i de Mussolini, els dos tràgics enamorats de Roma. (Grafic Press)

